

Joves cristians a Banyoles

Les delegacions de Pastoral de Joventut de les diòcesis catalanes han treballat durant tot aquest curs per preparar l'Aplec de l'Esperit 2014, celebrat el passat 7 de juny a Banyoles amb el lema «És el Senyor». L'Aplec ha estat una joiosa vivència de la fe en Crist ressuscitat i de la presència de l'Esperit Sant en l'Església i en tota la creació. Una joiosa experiència del futur de la fe a casa nostra.

GLOSSA

Formar-se per obrar el bé

Un grup d'estudiants de segon curs de batxillerat, tot just acabats els exàmens, viu la festa de graduació. L'acte és solemne i, alhora, no perd l'aire jove dels protagonistes. Parlaments adequats al moment, les darreres reflexions dels tutors, del padrí de la promoció i del director del centre; l'expressió de satisfacció i agraïment amb afectuoses paraules d'un dels pares, i la intervenció entusiasta dels alumnes que, amb una bona dosi d'humor, agraeixen la formació rebuda i mostren l'estimació envers l'escola i els professors. Es lliura l'orla de la promoció i s'evocuen diversos moments del pas per l'escola en un reportatge amb fotografies i filmacions que han elaborat els alumnes amb l'ajuda d'un professor... No en va una part important de la seva vida personal i de la del grup s'ha desenvolupat a l'escola, la qual, de ben segur, ha procurat donar densitat i gruix formant homes i dones sensibles a la pròpia realitat, sensibles i solidaris amb la realitat que els envolta, oberts als homes i dones, germans de camí, i també a allò que transcendeix les nostres vides, a Déu, a qui Jesús ens va ensenyar a anomenar Pare.

Amb l'acte de graduació acaba una etapa de la vida i en comença una altra, la dels estudis universitaris o dels professionalitzadors. Convé reflexionar i tenir ben clar que

el coneixement mai no és neutre, perquè implica sempre uns valors i una determinada concepció de l'ésser humà, de la vida i del món. Caldrà parar esment a alguns aspectes que definiran la nova etapa des d'una perspectiva cristiana. «Si tingués el do de profecia i penetrés tots els designis amagats de Déu i tot el coneixement, si tingués tanta fe que fos capaç de moure les muntanyes, però no estimés, no seria res» (1Co 13,2). Cal esforçar-se per obtenir els coneixements i les competències que permetin reeixir professionalment, per fer bé la feina i, també, per fer bé a les persones; formar-se per assumir responsabilitats socials, amb esperit de servei i amb sensibilitat pel benestar comú; cercar la construcció integral de la persona des d'un autèntic humanisme cristià, per tal de descobrir la veritat, reflexionar les grans qüestions sobre el sentit de la vida des de l'Evangeli i cercar la trobada personal amb Jesús, el Crist, per viure una fe encarnada.

De ben segur que molts dels pares i educadors van demanar també en la seva pregària que aquells nois i noies, els seus fills i alumnes, gràcies a la instrucció rebuda i la que adquiriran, visquin dignament i dignifiquin la vida dels que els envolten, especialment dels més desfavorits.

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Església que comparteix

Tornem a aquella imatge d'un grup de persones que en un local de Càritas Parroquial reparteixen ajudes als necessitats. En una situació ideal, si algú volgués descobrir el secret d'aquell gest i anés investigant, es trobaria amb una comunitat que «comparteix».

Precisem el que trobaria l'investigador. Potser una fraternitat, una unió de persones. Però les persones es poden unir per motius molt diversos: deixant de banda les unions que busquen l'eficàcia per obrar el mal, hi ha unions per una afició compartida (per exemple un club, un grup d'amics), un interès comú que junts es pot aconseguir millor (com ara una associació de veïns, una associació comercial o de negoci), un compromís per aconseguir la realització d'un projecte social (com ara, un partit polític) o fins i tot buscant l'ajuda mútua en la satisfacció de necessitats profundament humanes (com el matrimoni). Aquestes unions es caracteritzen perquè són resultat d'una elecció personal i depenen bàsicament del que cadascú aporta. Es mantenen sempre que es comparteixi alguna cosa comuna que ja existia en cadascun dels seus membres. Creixen en la unitat a mesura que comparteixen més coses i més vida.

La comunitat cristiana és quelcom diferent. En primer lloc, la comunitat cristiana, més que crear-la o triar-la, hom la troba. Una cosa semblant al que passa amb la família, que no s'ha triat, sinó que s'hi neix o es rep com una cosa que ja existia. En segon lloc, la comunitat cristiana es manté unida i viva perquè tots, cadascun a la seva manera, comparteixen quelcom que se'ls ha donat i se'ls va donant: el mateix amor del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant.

La unitat de l'Església, en efecte, es basa a compartir aquesta única i sorprenent realitat que s'ofereix a cadascun gratuïtament, com a regal, i com tal es rep: l'Amor, amb majúscules. Aquest amor únic és rebut pel creient, i tot d'una pren cos en la seva persona, provocant-hi un ésser únic, amb els seus trets peculiars. Però de tal manera que això que el distingeix, no el distancia dels altres; al contrari, l'uneix més a ells. Més encara, l'obre als altres en gratuïtat, per rebre'ls tal com són i per servir-los estimant-los.

No parlem de coses estranyes o massa elevades. Perquè l'amor de Déu compartit, que fa o construeix l'Església, es barreja en l'acció de compartir la vida més quotidiana. Els veritables cristians tendeixen a compartir amb els germans tota la vida: experiències, sofriments, béns, alegries, somnis, temps, sentiments, preocupacions, Paraula de Déu, compromisos, pregària, treballs, projectes... I no precisament per afinitat o compassió o simpatia, menys encara per obligació, sinó simplement perquè han begut de la mateixa font, han nascut del mateix si, respiren el mateix amor. És el fet de compartir que es realitza sacramentalment en la celebració de l'Eucaristia.

- Només així es construeix una Església una i plural.
- Només així podem abraçar el qui és diferent.
- Només així l'Església aconsegueix ser una magnífica simfonia de l'Esperit.

Sabem que això sona a un meravellós somni. Però el somni ens marca el camí i si algun cop discernim que realment i concretament entre germans es comparteix l'amor de Déu en fraternitat, no dubtarem a donar gràcies a Déu, perquè allí hi ha la veritable Església.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

▶ **SANTIAGO BUENO**

Vetllar per la família

El Dr. Santiago Bueno, catedràtic de dret canònic, és vicari judicial de l'Arxidiòcesi de Barcelona. Arran de la celebració, a l'octubre, del Sínode de Bisbes sobre la família, Mn. Bueno reflexiona sobre les expectatives i com el prevere pot ajudar la família.

Què podem esperar del Sínode?

És important que els bisbes prenguin consciència pública dels problemes de les famílies en el present. Coneixem la doctrina cristiana sobre l'amor conjugal, la vida i la presència de Déu en la família, però a més d'exposar ideals evangèlics cal també preveure mitjans de misericòrdia i de recuperació per als qui pateixen el desamor.

Com s'articula l'acció pastoral dels tribunals?

És l'Esperit del Senyor qui empeny a desitjar i cercar sense descans la justícia en totes les relacions humanes i encara més dins l'Església. No hi ha justícia canònica si no és pastoral, com no hi ha acció pastoral de l'Església si no vol ser justa. Cada Tribunal Eclesiàstic diocesà rep del bisbe l'encàrrec de fer justícia en nom seu, d'acord amb les normes canòniques i els principis evangèlics. La nostra funció és seriosa, però també acollidora i entranyable.

Quina aportació fa el prevere en la promoció cristiana de les famílies?

El prevere ha de respectar les persones i fer un esforç per comprendre especialment els qui han estat víctimes d'un fracàs —cònjuges, fills—, per tal d'animar-los i recordar-los que Crist no deixa d'estimar-los. A les famílies que conviuen en harmonia, ajudar-les que siguin conscients d'aquest do de Déu i li ho agraeixin en la pregària... i ensenyin als seus fills a agrair-ho també!

Oscar Bardají i Martí

FE I GRANS CIUTATS

Els joves, internet i les comunicacions

L'ús d'internet i de les noves tecnologies —les anomenades TIC o tecnologies de la informació i de la comunicació— va en augment constant, sobretot entre els joves. De manera especial, aquestes tecnologies produeixen un gran impacte en les grans concentracions urbanes, però també fora d'aquestes. Nova York, paradigma de ciutat universal, té ella sola més punts de connexió a internet que tot el continent africà.

Les TIC són una manera d'estar constantment connectats o informats, via ordinador, via mòbil o via altres eines informàtiques. De tota manera, les TIC no comporten una millora en la interlocució social, especialment quan aquesta exigeix un cert nivell d'aprofundiment i duració. Internet dóna connexió, però difícilment produeix experiències cíviques compartides per un nombre elevat de persones. Per això, el filòsof Habermas deplora la fragmentació de la comunitat cívica en les democràcies, ocasionada, segons ell, per internet.

Sentir-se membres d'una *comunitat* d'internautes reforça la socialització i la integració dels seus membres en aquestes comunitats, però no assegura en absolut la seva integració en el tot social. El model de l'arxipèlag crec que és el que millor descriu la situació de comunicació que ha originat la generalització d'internet. Les TIC són un lloc humà on molts —sobretot joves— viuen, però és un lloc ambivalent, que pot facilitar la integració o l'exclusió.

(De la ponència de Javier Elzo, de Bilbao, en el Congrés Internacional de les Grans Ciutats)

HECHOS DE VIDA

La hermana de un sacerdote

Se llamaba María P. F. y a los 23 años dejó padres, hermanos, hogar, trabajo y amistades. Todo ello para acompañar al hermano sacerdote, que debía atender espiritualmente cinco parroquias de alta montaña, en pleno Pirineo oscense. María decía que: «Había dedicado los mejores años de su juventud a su hermano sacerdote y trabajando con él —compartiendo ilusiones, ideales, sufrimientos y cruces por amor a Jesús— fue feliz, y ello sin cobrar nunca un céntimo.»

Posteriormente se casó y fue madre de una hija, Gemma, y abuela de dos nietos. Padeció un càncer de pàncreas y murió a los 82 años donde había vivido, en Mataró. Dejó escrito el siguiente mensaje que su hija leyó al final de la misa exequial en la parroquia de María Auxiliadora:

«Estimado esposo, hija, nietos, hermanos y familia; amigos y enemigos —si tengo alguno. Procurad seguir el camino que mis padres y abuelos me enseñaron: cada día rezad el Padrenuestro y haceos la señal de la Santa Cruz. Así tendréis la vida salvada. Agradezco al padre Juan —salesiano— que me ha ayudado en estos últimos años a percibir la luz; y a Mn. *Juanito*, amigo de infancia. Agradezco también las muestras de amor de todos. Amaos los unos a los otros como Jesús nos ha amado y nos ama. No padezcáis. Amad y vivid en plenitud.»

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Dos hermanos en una foto de familia

Si nos presentan una imagen sin fondo y nos piden que la completemos con el fondo deseable, no dudaríamos en responder que esa imagen ha de ser el de una multitud alegre y sonriente, expectante, aclamadora y a la vez serena. Una foto de familia, la de una muchedumbre que está junto al Papa. Esta sería la foto de la alegría de la familia de los hijos de Dios, unificados en Jesucristo, en su Iglesia, en torno al sucesor de Pedro.

Explicaba Benedicto XVI que «la tradición cristiana siempre ha considerado inseparables a san Pedro y san Pablo: juntos, en efecto, representan todo el Evangelio de Cristo. Han constituido un modo nuevo de ser hermanos. Sólo el seguimiento de Jesús conduce a la nueva fraternidad, cuya importancia se refleja también en la búsqueda de aquella plena comunión que anhelan el Patriarca ecuménico y el Obispo de Roma, como también todos los cristianos».

Estos días hemos orado, uniéndonos a los recientes encuentros del papa Francisco con el que él ha llamado «mi amado hermano en Cristo, Su Santidad Bartolomé», en el encuentro de Tierra Santa, prolongado en Roma.

Unidos al Santo Padre, recorramos nuestro camino de hijos, de hermanos de Jesucristo, «firmes en la fe, alegres en la esperanza y eficaces en la caridad».

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 30. ■ Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Am 2,6-10.13-16 / SI 49 / Mt 8,18-22]. Sants protomàrtirs de Roma, en temps de Neró (s. I); sant Marçal de Llemotges, bisbe; santa Emiliania, vg.
- 1. ■ Dimarts** [Am 3,1-8;4,11-12 / SI 5 / Mt 8,23-27]. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisès i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. XIII aC); santa Elionor (Leonor), mr.
- 2. ■ Dimecres** [Am 5,14-15.21-24 / SI 49 / Mt 8,28-34]. Sants Bernadí Realino, Joan-Francesc Regis i Francesc Gerónimo, i els beats Julià Mau noir i Antoni Balducci, prev. jesuïtes i mrs.
- 3. ■ Dijous** [Ef 2,19-22 / SI 116 / Jn 20,24-29]. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI); beata Maria Anna Mogas Fontcuberta, vg. (de Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fund. franciscanes missioneres de la Mare del Diví Pastor.
- 4. ■ Divendres** [Am 8,4-6.9-12 / SI 118 / Mt 9,9-13]. Santa Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalano-aragonesa, néta de Jaume I; santa Berta, vg.
- 5. ■ Dissabte** [Am 9,11-15 / SI 84 / Mt 9,14-17]. Sant Antoni-Maria Zaccaria (1502-1529), prev., fund. barnabites a Milà (B); sant Miquel dels Sants (1591-1625), prev. trinitari a Valladolid, nat a Vic i patró d'aquesta ciutat; santa Filomena, vg.
- 6. ■ † Diumenge vinent**, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Za 9,9-10 / SI 144 / Rm 8,9.11-13 / Mt 11,25-30]. Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la castedat; sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.

SANT PERE I SANT PAU

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 12,1-11)

En aquells dies, el rei Herodes detingué alguns de l'Església per fer-los mal. Féu matar amb l'espasa Jaume, el germà de Joan, i quan s'adonà que això era ben vist pels jueus, féu agafar també Pere. Eren els dies dels Àzims. El féu tancar a la presó i confià la seva guarda a quatre esquadres de soldats, amb el propòsit de fer-lo comparèixer davant el poble després de Pasqua. Mentre Pere era a la presó ben vigilat, la comunitat pregava Déu per ell sense parar.

Herodes ja anava a fer-lo comparèixer, però la nit abans, mentre Pere dormia entre dos soldats, lligat amb dues cadenes, i els sentinelles feien guàrdia davant la porta de la presó, tot d'una l'àngel del Senyor es presentà, i la cambra s'omplí de claror. L'àngel tocà Pere, el desvetllà i li digué: «De pressa, aixeca't!». I les cadenes li caigueren de les mans. Li digué: «Cenyeix-te i posa't les sandàlies». Pere ho va fer, i l'àngel va afegir: «Pren el mantell i segueix-me». Pere sortí a fora i el seguia, sense saber que això que l'àngel feia era de veritat, es pensava tenir una visió. Passaren la primera guàrdia, passaren la segona, i arribaren a la porta de ferro que dona a la ciutat. La porta s'obrí tota sola, i ells sortiren, anaren fins a la primera cantonada, i l'àngel el deixà. Llavors Pere, tornant en si, digué: «Ara veig que el Senyor ha enviat de debò el seu àngel i m'ha alliberat de les mans d'Herodes i de tot el que el poble dels jueus esperava contra mi.»

▶ Salm responsorial (33)

R. *El Senyor m'ha escoltat, res no m'espanta.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meva ànima es glòria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

Tots amb mi glorifiqueu el Senyor, / exaltem plegats el seu nom. / He demanat al Senyor que em guiés; / ell m'ha escoltat, res no m'espanta. R.

Alceu vers ell la mirada. Us omplirà de llum; / i no haureu d'abairar els ulls avergonyits. / Quan els pobres invoquen el Senyor, / els escolta i els salva del perill. R.

Acampa l'àngel del Senyor / entorn dels seus fidels, per protegir-los. / Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor; / feliç l'home que s'hi refugia. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 4,6-8.17-18)

Estimat, pel que fa a mi, la meva vida ja és oferta com una libació vessada sobre l'altar. Ja m'ha arribat el moment de desfer les amarres i deixar el port. Després de lluitar en aquest noble combat i acabada la cursa em mantinc fidel. I ara ja tinc reservada la corona que m'he guanyat. El Senyor, jutge justíssim, me la donarà quan serà el dia, i no tan sols a mi, sinó a tots els qui enyoren la seva manifestació.

El Senyor m'assistia i em donà forces perquè acabés de proclamar el missatge de l'evangeli, i poguessin escoltar-lo tots els pagans. I Déu m'ha salvat de la gola del lleó. El Senyor em salvarà de tots els qui em volen perjudicar i em guardarà per al seu Regne celestial. A ell sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

▶ Evangeli segons sant Mateu (Mt 16,13-19)

En aquell temps, Jesús anà a la regió de Cesarea de Felip, i un cop allà, preguntava als seus deixebles: «Què diu la gent del Fill de l'home? Qui diuen que és?» Ells li respongueren: «Uns diuen que és Joan Baptista, altres, que és Elies, altres, que és Jeremies o algun altre dels profetes». Ell els diu: «I vosaltres, qui dieu que sóc?». Simó Pere li contesta: «Vós sou el Messies, el Fill del Déu viu». Jesús li va respondre: «Sortós de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho ha revelat cap home de carn i sang, sinó el meu Pare del cel. I ara, també jo et dic que tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meva Església, i les portes del Reialme de la Mort no li podran resistir. Et donaré les claus del Regne del cel: tot allò que lliguis a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra, quedarà deslligat al cel.»

▶ Lectura del libro de los hechos de los apóstoles (Ac 12,1-11)

En aquellos días, el rey Herodes se puso a perseguir a algunos miembros de la Iglesia. Hizo pasar a cuchillo a Santiago, hermano de Juan. Al ver que esto agrada a los judíos, decidió detener a Pedro. Era la semana de Pascua. Mandó prenderlo y meterlo en la cárcel, encargando de su custodia a cuatro piquetes de cuatro soldados cada uno; tenía intención de presentarlo al pueblo pasadas las fiestas de Pascua. Mientras Pedro estaba en la cárcel bien custodiado, la Iglesia oraba insistentemente a Dios por él.

La noche antes de que lo sacara Herodes, estaba Pedro durmiendo entre dos soldados, atado con cadenas. Los centinelas hacían guardia a la puerta de la cárcel. De repente, se presentó el ángel del Señor, y se iluminó la celda. Tocó a Pedro en el hombro, lo despertó y le dijo: «Date prisa, levántate.» Las cadenas se le cayeron de las manos, y el ángel añadió: «Ponte el cinturón y las sandalias.» Obedeció, y el ángel le dijo: «Échate el manto y sígueme.» Pedro salió detrás, creyendo que lo que hacía el ángel era una visión y no realidad. Atravesaron la primera y la segunda guardia, llegaron al portón de hierro que daba a la calle, y se abrió solo. Salieron, y al final de la calle se marchó el ángel. Pedro recapacitó y dijo: «Pues era verdad: el Señor ha enviado a su ángel para librarme de las manos de Herodes y de la expectación de los judíos.»

▶ Salmo responsorial (33)

R. *El Señor me libró de todas mis ansias.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor: / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

Proclamad conmigo la grandeza del Señor, / ensalcemos juntos su nombre. / Yo consulté al Señor, y me respondió, / me libró de todas mis ansias. R.

Contempladlo, y quedaréis radiantes, / vuestro rostro no se avergonzará. / Si el afligido invoca al Señor, él lo escucha / y lo salva de sus angustias. R.

El ángel del Señor acampa / en torno a sus fieles y los protege. / Gustad y ved qué bueno es el Señor, / dichoso el que se acoge a él. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tm 4,6-8.17-18)

Querido hermano:

Yo estoy a punto de ser sacrificado, y el momento de mi partida es inminente. He combatido bien mi combate, he corrido hasta la meta, he mantenido la fe. Ahora me aguarda la corona merecida, con la que el Señor, juez justo, me premiará en aquel día; y no sólo a mí, sino a todos los que tienen amor a su vida.

El Señor me ayudó y me dio fuerzas para anunciar íntegro el mensaje, de modo que lo oyeran todos los gentiles. Él me libró de la boca del león. El Señor seguirá librándome de todo mal, me salvará y me llevará a su reino del cielo. A él la gloria por los siglos de los siglos. Amén.

▶ Evangelio según san Mateo (Mt 16,13-19)

En aquel tiempo, al llegar a la región de Cesarea de Filipo, Jesús preguntó a sus discípulos: «¿Quién dice la gente que es el Hijo del hombre?» Ellos contestaron: «Unos que Juan Bautista, otros que Elías, otros que Jeremías o uno de los profetas.» Él les preguntó: «Y vosotros, ¿quién decís que soy yo?» Simón Pedro tomó la palabra y dijo: «Tú eres el Mesías, el Hijo de Dios vivo.»

Jesús le respondió: «¡Dichoso tú, Simón, hijo de Jonás!, porque eso no te lo ha revelado nadie de carne y hueso, sino mi Padre que está en el cielo. Ahora te digo yo: Tú eres Pedro, y sobre esta piedra edificaré mi Iglesia, y el poder del infierno no la derrotará. Te daré las llaves del reino de los cielos; lo que ates en la tierra, quedará atado en el cielo, y lo que desates en la tierra, quedará desatado en el cielo.»

Jesucrist amb els apòstols Pere i Pau (detall). Icona de Creta (segle XVI), Museu del Louvre (París)

[Aquesta imatge parla](#)

COMENTARI

Sobre aquesta pedra edificaré la meva Església

La interpretació clàssica dels evangelis presentava Marc com l'evangelista petrí.

Tanmateix, una consideració més aprofundida de les dades de la tradició ens fa veure que l'evangelista petrí, per damunt de tots, és el de Mateu. El text d'avui és el punt culminant de la tradició petrina: la confessió de fe de Pere a Cesarea de Felip ho deixa entendre quan Pere confessa Jesús com «el Messies, el fill del Déu viu».

La confessió de Pere en Marc, «tu ets el Messies», és aprofundida per Pere en Mateu amb la fórmula solenne «el fill del Déu viu». La fórmula, arrelada en l'Antic Testament, assoleix una significació molt més pre-

gona en Mateu. Som en el nucli més profund de la cristologia de Mateu. Per això la confessió de Pere mereix una lloança extraordinària de Jesús, que subratlla que la fe de Pere serà el fonament de l'Església.

El text d'avui assoleix tota la seva dimensió quan recordem els altres fragments petrins de Mateu. L'escena en el llac on Pere demana a Jesús d'anar a trobar-lo caminant damunt de l'aigua (14,28-31), i també l'estrany episodi de Pere que ha d'agafar una moneda de la boca d'un peix per pagar la taxa de Jesús i la seva (17,24-27), són textos que no han deixat cap petjada en els altres evangelis. Tanmateix són la base que Mateu sigui el que es fa més clarament ressò del lloc privilegiat de Pere entre els deixebles de Jesús. D'aquest lloc privilegiat en tenim altres mostres, tant en la tradi-

ció de Lluc (22,31-32; 24,12.34; i els Fets), com també en la tradició paulina (1Co 15,5; Ga 2,7) i en darrer lloc en la tradició joànica (Jn 21,15-19).

Vet aquí la base per la qual la fe de Pere és designada com a fonament de l'Església, una expressió (església) que només utilitza Mateu en tres textos. Mateu, com hem dit en altres moments, sembla que representa el cristianisme de Síria. Allà els seguidors de Jesús van ser anomenats cristians per primera vegada. Una església, la de Síria, oberta a tothom: tant als que venien del judaisme com als que venien d'altres nacions. Potser Mateu diu més del que sembla quan recorda que Jesús anomena la seva comunitat «església».

Oriol Tuñí, SJ

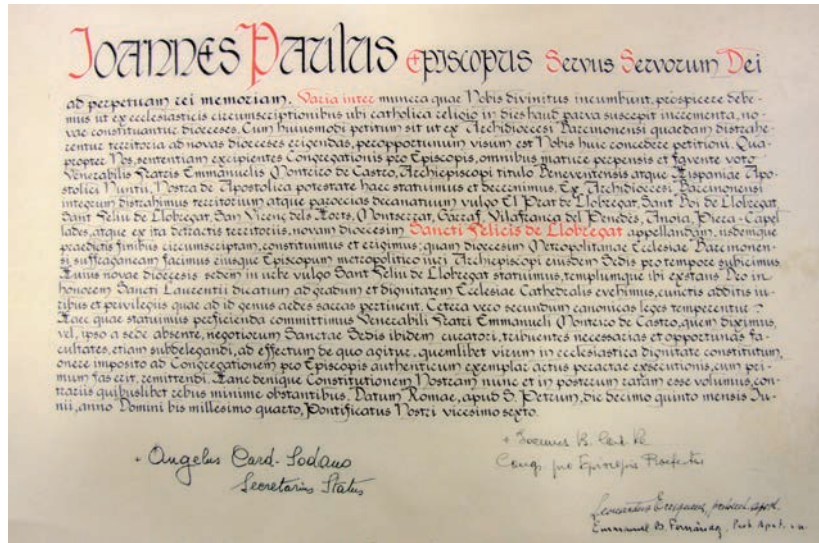
NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

AGENDA

50 anys del noviciat de les Caputxines «Mare del Diví Pastor» a Pallejà. Avui 29 de juny, a les 18 h, el bisbe presideix l'Eucaristia d'acció de gràcies per aquest aniversari. Concretament, el 6 de maig de 1964 es va traslladar el noviciat de la congregació, que abans estava a Capellades, a la població de Pallejà, on des de 1933 ja eren presents aquestes religioses dedicades a l'ensenyament. El noviciat de Pallejà serveix no només a la formació de les novícies, sinó també com a lloc de pregària i de trobada per als col·legis de la congregació a Catalunya, per a parròquies, altres grups i moviments d'Església, etc.

38è Capítol provincial dels Fraterns Caputxins de Catalunya i Balears. Té lloc del 30 de juny al 4 de juliol, a la residència Mare Ràfols de Vilafranca del Penedès. Es realitza cada tres anys, per elegir els nous superiors, fer una revisió de la vida a l'orde i elaborar els projectes per a la següent etapa. Dimecres 2 de juliol, a les 13 h, el bisbe Agustí presidirà l'Eucaristia amb els frares franciscans caputxins capitulars.

Preparant la nova fase de l'itinerari diocesà de renovació cristiana. El proper 5 de juliol, a les 10 h, a la Casa de l'Església, el bisbe Agustí i el vicari episcopal, Josep Maria Domingo, es reuniran amb els capellans implicats i els responsables arxiprestals del projecte de l'itinerari. L'objectiu és sobretot llançar en ferm la nova fase, «Vine a conèixer», que, sempre emmarcada en el context d'una experiència espiritual forta, aprofundeixi la part formati-

Desè aniversari de les noves diòcesis de Sant Feliu de Llobregat i Terrassa. El passat 15 de juny es van celebrar 10 anys dels decrets de la Santa Seu pels quals s'erigien les dues diòcesis sufragànies de la de Barcelona. La diòcesi de Terrassa ho va recordar el mateix diumenge 15 de juny, amb la presentació del llibre *Deu anys de vida diocesana* i d'un vídeo commemoratiu, a la sala capitular de la Catedral del Sant Esperit de Terrassa, seguida d'una Eucaristia, a la qual va assistir el bisbe Agustí. A la nostra diòcesi de Sant Feliu de Llobregat aquest aniversari serà l'ocasió per endegar en tots els estaments diocesans, parròquies, religiosos i moviments una revisió agraïda d'aquests deu primers anys a través del material que es distribuirà a inicis del mes de setembre, per tal d'afrontar el futur immediat amb un renovat impuls en la vida cristiana, a partir de les aportacions de tots. El dia 12 de setembre a la tarda, recordant l'inici del ministeri del bisbe Agustí, hi haurà una trobada a la Casa de l'Església i una Eucaristia posterior a la Catedral de Sant Llorenç.

va de la fe cristiana. Aquesta nova etapa es posarà en marxa el setembre, al començament del nou curs.

Benedicció d'una imatge de sant Pere a la Pquia. de St. Pere Molanta. El proper 6 de juny, a les 11.30 h, el bisbe Agustí presidirà l'Eucaristia en aquesta parròquia i beneirà

una escultura del titular del temple. A l'acte assistiran les autoritats del poble i l'autor de l'obra, Salvador Miras, veí de Santa Margarida i els Monjos. L'escultor ha volgut realitzar i donar a la parròquia aquesta imatge, que serà col·locada en una fornícula que fins ara era buida, a la faç-

na, sobre la porta principal. A continuació, hi haurà temps per a confraternitzar al voltant d'una mica de coca i vi dolç.

ESPIRITUALITAT

Exercicis espirituals a la Casa de Betània. Del 24 al 30 d'agost. Predicarà P. Ramon M. Setó, CMF. Més informació: Maria Eva Manonellas, Casa de Betània, c/ Bonavista, 37 - Tel. 933 751 102 - Cornellà de Llobregat.

PUBLICACIONS I WEB

Venid a mí. Aquest CD de l'Editorial San Pablo recull cançons de Mn. Francisco García Baca, prevere de la nostra diòcesi, que volen transmetre d'una forma fresca el goig i la joia de la fe i de l'Evangeli. Hi ha títols de genuïna creació i versions de temes d'autors com ara Brotes de Olivo, Fray Nacho o Xavier Morlans. Com diu el bisbe Agustí, són cançons que «neixen d'una vivència sincera de la fe, compartida per tot el Poble de Déu, i que es dirigeixen a un públic, particularment jove, que necessita conèixer i gaudir de la bellesa de la fe».

ECO DE LA PALABRA

Iglesia que comparte

Volvamos a aquella imagen de un grupo de personas que en un local de Cáritas Parroquial están repartiendo ayudas a los necesitados. En una situación ideal, si alguien quisiera descubrir el secreto de aquel gesto y fuera investigando, se encontraría con una comunidad que «comparte».

Precisemos lo que encontraría el investigador. Quizá una fraternidad, una unión de personas. Pero las personas se pueden unir por muy diversos motivos: dejando a un lado las uniones que buscan la eficacia para obrar el mal, existen uniones por una afición compartida (por ejemplo un club, un grupo de amigos), un interés común que juntos puede lograrse mejor (como una asociación de vecinos, una asociación comercial o de negocio), un compromiso para lograr la realización de un proyecto social (así, un partido político) o incluso buscando la ayuda mutua en la satisfacción de necesidades profundamente humanas (como el matrimonio). Estas uniones se caracterizan porque son resultado de una elección personal y dependen básicamente de lo que cada uno aporta. Se mantienen siempre que se comparte algo común que ya existía en cada uno de sus miembros. Crecen en la unidad según compartan más cosas y más vida.

La comunidad cristiana es algo diferente. En primer lugar, la comunidad cristiana, más que crearla o elegirla, uno se la encuentra. Algo parecido a lo que ocurre con la familia, que no se ha elegido, sino que se nace en ella o se recibe como algo que ya existía. En segundo lugar, la comunidad cristiana se mantiene unida y viva porque todos, cada uno según su manera, comparten algo que se les ha dado y se les sigue dando: el mismo amor del Padre, del Hijo y del Espíritu Santo.

La unidad de la Iglesia, en efecto, se basa en compartir esa única y sorprendente realidad que se ofrece a cada uno gratuitamente, como regalo y como tal se recibe: el Amor, con mayúsculas. Ese amor único es recibido por el creyente, y en ese momento toma cuerpo en su persona, provocando en ella un ser único, con sus rasgos peculiares. Pero de tal manera que eso que le distingue, no le distancia de los otros, al contrario, le une más a ellos. Más aún, le abre a los otros en gratitud, para recibirles tal como son y para servirles amándoles.

No hablamos de cosas extrañas o demasiado elevadas. Porque el amor de Dios compartido, que hace o construye la Iglesia, se mezcla en la acción de compartir la vida más cotidiana.

Los cristianos verdaderos tienden a compartir con los hermanos toda la vida: experiencias, sufrimientos, bienes, alegrías, sueños, tiempo, sentimientos, preocupaciones, Palabra de Dios, compromisos, oración, trabajos, proyectos... Y no precisamente por afinidad o compasión o simpatía, menos todavía por obligación, sino simplemente porque han bebido de la misma fuente, han nacido del mismo seno, respiran el mismo amor. Es el compartir que se realiza sacramentalmente en la celebración de la Eucaristía.

- Sólo así se construye una Iglesia una y plural.
- Sólo así podemos abrazar al que es diferente.
- Sólo así la Iglesia logra ser una magnífica sinfonía del Espíritu.

Sabemos que esto suena a un maravilloso sueño. Pero el sueño nos marca el camino y si alguna vez discernimos que realmente y concretamente entre hermanos se comparte el amor de Dios en fraternidad, no dudaremos en dar gracias a Dios porque allí está la verdadera Iglesia.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat